

Arrest

nr. 294 912 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MUBERANZIZA
Gulden Vlieslaan 67/9
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 26 september 2023.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die *loco* advocaat A. MUBERANZIZA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatie- en schorsingsberoep in bij de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 299 110. Deze zaak is nog hangend.

Op 26 september 2023 nam de gemachtigde de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Frankrijk. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14, eerste lid, van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Te dezen betreft het een Nederlandstalige beslissing. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (cf. *RvS* 28 januari 2011, nr. 211.569).

3. Over de ontvankelijkheid

Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op overdracht.

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen [...] 51/5, [...], en § 4, derde lid [...] kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling is om ook de maatregel tot

vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. De eerste voorwaarde, het uiterst dringend karakter.

Verzoeker betoogt dat hij is vastgehouden in een gesloten centrum. Uit artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt een wettelijk vermoeden van dringendheid bij vasthouding in een gesloten centrum. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

4.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert aan dat de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen. Hij stelt dat hij in geval van overdracht naar Frankrijk:

- zal gescheiden worden van zijn broer,
- dat hij vreest voor een inadequate opvang omwille van de politieke spanningen tussen zijn herkomstland Burkina Faso en Frankrijk,
- dat hij nog een procedure hangende heeft voor de Raad die riskeert zonder voorwerp te worden in geval van vertrek uit België,
- dat hij geen enkele garantie heeft op de nodige verzorging aangezien Frankrijk in het kader van het overnameakkoord geen garanties heeft gegeven op de dringende medische verzorging die hij nodig heeft.

Waar verzoeker vreest voor een scheiding met zijn broer, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming had verklaard geen familieleden in België te hebben, dit terwijl uit het administratief dossier van zijn broer blijkt dat deze al sinds 2017 in België verblijft en op 27 september 2019 reeds de vluchtelingenstatus had bekomen. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker weliswaar een broer heeft in België doch dat conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) tussen meerderjarige familieleden aanvullende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond, anders dan de normale banden. Verzoeker heeft evenwel die bijkomende banden ten aanzien van zijn broer niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg acht de gemachtigde een overdracht aan Frankrijk niet in disproportionaliteit met het gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan met zijn broer contact houden door middel van moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker voert hiertegen in zijn middel aan dat er thans een opvangcrisis heerst in België waarbij de bevoegde staatssecretaris heeft verklaard dat alleenstaande mannen niet zullen opgevangen worden.

Deze beslissing werd evenwel door de Raad van State bij hoogdringendheid geschorst. Verzoeker is een alleenstaande man en heeft omwille van het gebrek aan opvang een hele procedure doorlopen in België. Hij wijst op een eenzijdig verzoekschrift voor de arbeidsrechtbank van Brussel op 28 maart 2023 en dat hij een beschikking kon bekomen op 30 maart 2023 waarbij Fedasil en de Belgische staat onder dwangsom werden veroordeeld. Verder is een tweede veroordeling gevolgd door de arbeidsrechtbank op 8 juni 2023, die deze beschikking heeft bevestigd. De Belgische staat is evenwel in beroep gegaan bij het Arbeidshof te Brussel en de zitting heeft recent plaats gehad op 28 september 2023. Ondertussen had verzoeker informatie gevonden over zijn broer en is hij bij hem ingetrokken op 31 juli 2023, waarbij hij opvang heeft gevonden. Door de huidige opvangcrisis acht verzoeker de bestreden beslissing disproportioneel in het licht van artikel 8 van het EVRM. Waar de gemachtigde zich beperkt tot de vaststelling dat familierelaties die bedoeld zijn in artikel 8 van het EVRM geen betrekking hebben op een relatie tussen meerderjarige broers, getuigt dit volgens verzoeker van onaanvaardbare disproportionaliteit van de belangen in deze zaak.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet heeft gesteld dat familierelaties tussen meerderjarige broers niet vallen onder artikel 8 van het EVRM. Hij heeft enkel terecht en conform de rechtspraak van het EHRM aangestipt dat die relaties enkel onder artikel 8 van het EVRM vallen als aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale banden, zijn aangetoond. In de mate dat verzoeker met zijn gehele betoog over de ernstige opvangproblematiek in België en het feit dat hij ondanks de beschikking en het vonnis van de arbeidsrechtbank toch geen opvang heeft gekregen en uiteindelijk door zijn broer is opgevangen, wil aantonen dat hij wel afhankelijk is van zijn broer, moet de Raad vaststellen dat die bijkomende afhankelijkheid de zeer problematische opvangsituatie voor alleenstaande mannen in België betreft. Echter, thans ligt de vraag voor welk moeilijk en ernstig nadeel verzoeker loopt in geval van overdracht naar Frankrijk.

Uit de bijlage 26quater, waarnaar deze beslissing verwijst en waarop deze beslissing steunt, blijkt dat de gemachtigde uitgebreid is ingegaan op de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Frankrijk, die in principe is gegarandeerd. Verzoeker haalt thans evenwel aan dat hij vreest voor een inadequate opvang omwille van de politieke spanningen tussen zijn herkomstland Burkina Faso en Frankrijk, doch hij licht dit op geen enkele wijze toe. Er ligt geen informatie voor waaruit de Raad moet afleiden dat Dublinterugkeerders uit Burkina Faso geen adequate opvang zullen krijgen in Frankrijk omwille van die politieke spanningen. Verder blijkt dat verzoeker ook in zijn verhoor voor de gemachtigde had gewezen op deze spanningen en dat hij vreesde dat de redenen waarom hij Burkina Faso verliet, hem ook zouden kunnen volgen in Frankrijk. De gemachtigde is evenwel van oordeel dat verzoeker daarmee geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt omdat het aan verzoeker toekomt met een begin van bewijs aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt op foltering of op onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker gaat thans helemaal niet concreet in op de problemen uit Burkina Faso die hem zouden kunnen achtervolgen in Frankrijk. Verder blijkt dat de bestreden beslissing wederom uitdrukkelijk verwijst naar de bijlage 26quater, waarin de Raad leest dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat niet kan aangenomen worden dat het verzoek dat verzoeker in Frankrijk kan indienen niet op objectieve wijze zou behandeld worden. De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk en meent dan ook niet dat een afhankelijkheid van verzoeker ten aanzien van zijn broer is aangetoond, dermate dat hij niet naar Frankrijk zou kunnen worden overgedragen. Een disproportionele inmenging in de familieband tussen verzoeker en zijn broer is niet aannemelijk gemaakt, een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie dus niet.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij nog een procedure hangende heeft voor de Raad, die riskeert zonder voorwerp te worden in geval van vertrek uit België en overdracht naar Frankrijk, kan de Raad niet volgen. Er blijkt inderdaad dat verzoeker een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26quater, dat nog hangende is en gekend is onder het nr. RvV 299 110. Echter, verzoeker had de mogelijkheid om, gezien na het indienen van dat beroep ondertussen de tenuitvoerlegging door de vasthouding dringend is geworden, in een afzonderlijk verzoekschrift bij wijze van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van dit beroep te vorderen op grond van artikel 39/84 juncto artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Hij lijkt daar evenwel geen gebruik van gemaakt te hebben en zich te beperken tot het aanvechten van de huidige beslissing. Verder kan niet aangenomen worden dat eens het overdrachtsbesluit is uitgevoerd, verzoeker geen belang meer zou hebben bij het hangende beroep tegen de bijlage 26quater. Dit belang vloeit immers rechtstreeks voort uit de artikelen 29, 3 en 30, 2 van de Dublin III -verordening, zoals de Raad van State heeft bevestigd in zijn arrest nr. 234.968 van 7 juni 2016. Verder heeft het hangende beroep eveneens betrekking op de overdracht naar Frankrijk, zoals de huidige bestreden beslissing en kan verzoeker bijgevolg ook in het kader van huidig beroep uiteenzetten wat zijn moeilijk te herstellen ernstig

nadeel in geval van overdracht aan Frankrijk zou zijn en verzoeker heeft ook van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De Raad volgt dan ook *prima facie* niet dat verzoeker geen effectief rechtsmiddel heeft.

Tot slot stelt verzoeker dat hij geen enkele garantie heeft op de nodige verzorging aangezien Frankrijk in het kader van het overnameakkoord geen garanties heeft gegeven op de dringende medische verzorging die hij nodig heeft. In de bestreden beslissing is de gemachtigde ingegaan op de verklaringen van verzoeker dat hij aan astma lijdt, maar stipt hij aan dat verzoeker geen elementen heeft aangevoerd dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert om terug te keren naar Frankrijk. Er zijn volgens de gemachtigde in het administratief dossier geen medische documenten aanwezig waaruit de noodzaak van een behandeling of opvolging blijkt of waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat is om te reizen. De gemachtigde meent dat Frankrijk over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur beschikt, bekwaam medisch personeel heeft en stipt aan dat zij op grond van de richtlijn 2013/33/EU verplicht zijn om aan verzoeker de nodige medische zorgen te verstrekken. De Raad stelt vast dat de motieven van de gemachtigde steun vinden in het administratief dossier, ook ter zitting kan de raadsman van verzoeker niet verduidelijken welke dringende medische zorgen verzoeker nodig heeft. Ook nu legt verzoeker geen enkel medisch attest voor aangaande een aandoening, noch dat hij behoefte zou hebben aan dringende medische zorgen. De Raad ziet dan ook niet in waarom Frankrijk garanties had moeten verstrekken aangaande de opvolging van een medische problematiek bij verzoeker. Hoe dan ook kan volgens het Hof van Justitie een overdracht omwille van medische problemen enkel een schending inhouden van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten indien de overdracht van de verzoeker om internationale bescherming met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand of een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen (HvJ 16 februari 2017, CK t. Slovenië, C-578/16 PPU). Thans is in het geheel niet aannemelijk gemaakt dat er in geval van overdracht aan Frankrijk een reëel en bewezen risico zou bestaan op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van verzoeker zijn gezondheidstoestand, noch van een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad kan niet aannemen dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond. Nu niet voldaan is aan deze derde cumulatieve voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot schorsing van de bestreden beslissing tot tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

A. MAES